

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIO-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 2 pengő.
Postatakarékptz
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Útcsinálók.

„Lesz ott ösvény és út, és szentség útának hivatik... aki ezen az úton jár, még a bolond se téved el.“ Ésaías 35 :8.

Az utak nem teremnek mint a gomba; azokat csinálni kell elég nehéz munkával és sokszor veszedelmes tájakon. A próféciában emlegetett út a királyi út. Az az út, amelyik Krisztushoz vezet. Ezt az utat olyan emberek csinálják, akik szeretik Istent és az Isten egyszülött Fiát; a Jézus Krisztust. De akik Istent és Jézust szeretik, azoknak kötelességük is ezt az utat építeni, akármibe kerül is. Mert Jézus megparancsolta az övéinek, hogy menjenek el minden néphez az egész földkerekségen és mindenkit tegyenek tanítványokká. Senki keresztyén nem vonhatja ki magát az utépítés munkája alól. Urunk követeli, hogy elmenjünk és sok gyümölcsöt teremjünk.

Az apostolok cselekedeteiről szóló könyv elmondja, hogy az első tanítványok milyen nagy odaadással és bátorsággal végezték az utépítést. Amikor az üldözés vihara Jeruzsálemből széjjel szórta az ottani keresztyéneket, ahová csak elvetődtek, mindenhol prédikálták az evangéliumot. Aron is megvásárolták az alkalmat a szolgálatra, az Isten országának építésére, az ördög munkáinak lerontására. Köztük a legkiválóbb Pál apostol volt, aki eleinte a keresztyéneket elkeseredetten üldözte és a Krisztusnak dühös ellensége volt.

Pál apostol Kr. u. körülbelül 66-ban írt egy levelet a korinthusi gyülekezetnek Görögországba. Ebben a levelében indítatva érzi magát arra, hogy a maga misszionáriusi életének viszontagságait ismertesse. Szavaiból látjuk, hogy mennyire kell elszánva lenni annak, aki a Krisztust ebben a gonosz világban híven akarja szolgálni s az embereknek utat akar építeni lelkük megváltójához:

„A zsidóktól ötször kaptam egy hijján negyven korbácsütést; háromszor megostoroztak; egyszer megköveztek; háromszor hajótörést szenvedtem; éjt-napot mélységben töltöttem; gyakarta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken; veszedelemben rablók közt; veszedelemben a magam népétől; veszedelemben a pogányoktól; veszedelemben városon; veszedelemben sivatagban; veszedelemben tengeren; veszedelemben álnok atyafiak közt; fáradságban és nyomorban, éjszakai virrasztásokban, étlen-szomjan, fagyban, mezítelenségben! Mindezekhez állandóan, napról-napra zaklatnak, rajtam van az összes gyülekezetek gondja.“ 2. Kor. 11:24—28.

Ehhez a munkához erős lélek és szilárd hit, amelletl bátorság kell. A legfőbb követelmény azonban az, amit a nagy parancsolat így fejez ki: „Szeresd Istent teljes szívedből, lelkedből, elmédből és minden erődből s szeresd felebarátodat, mint magadat.“

Az apostol egyszer Jeruzsálembe utaztában magához hívatta Miletusba az efézusi presbitereket, hogy búcsút vegyen tőlük. Többek között ezt mondta nekik: „Semmiel sem drágálom. A fontos csak az, hogy örömmel futhassam végig pályámat és elvégezhessem azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézus bízott reám, t. i. hogy bizonysgot tegyek Isten kegyelmének evangéliomáról.“ Ap. Csel. 20:24. Hallottuk az imént, hogy már addig is mennyit szenvedett. Maga előtt újabb szenvedéseket, fogsá-

got és nyomorúságot lát. De az apostoli munkától nem tágit; útjából semmi nem tudja kitéríteni; célegyenest halad előre; a munkáját többre tartja földi életénél.

Ilyen emberek, férfiak és nők, építik a királyi utat; ezek viszik az evangéliomot mindenfelé. Ilyen emberek mindig voltak, most is vannak és mindig lesznek. Akik meg vannak győződve arról, hogy a világ egyetlen reménye a Krisztus és hogy a világ boldogtalanságának oka az, hogy az emberek nem fogadják el életüknek azt, amelyet a Krisztus Jézus ad.

Kunst Irén leveleiből.

(November 9-én lesz tíz esztendeje, hogy Kunst Irén misszionáriusnő Kínában meghalt.)

Házás csónakon Kúejcsó felé,
1908. jan. 23.

Míg e sorokat írom, útban vagyunk Kúejcsó felé, hogy ott két napot töltsünk és ha az Úr engedi, az Ő igéjét hirdessük. Utazásunk Witt testvérek Csingcsóra való utazása miatt lett szükséges, mert a misszió szabályai szerint nem maradhattunk a férfitestvérekkel magunk a városban. Nehezemre esett már ez az ideiglenes válás is kedves kis otthonunktól és a szeretett lelkektől, kiknek az Úr szeretetét hirdethettem. De az Úr kezében hagyom őket várva, hogy Ő megóvja őket az ördög hatalmától és a megkezdett munkát Szentlelke által bennök folytatja távollétünk alatt is és talán éppen távollétünket használja fel hogy szívükhöz szóljon és az evangélium utáni szomjat lelkükben növéssze mert hiszen nem önkéntes útra megyünk, midőn elhagyjuk őket. Követem az Urat, ahová Ő vezet, mert az Ő utai mindenkor jók és az Ő tervei bölcssek. Bár mi gyarlóságainkban nem

is látjuk, így ezen utazás is bizonyára magunk, vagy mások javára válik. Az Úr neve legyen áldott!

Január 14-én hagytuk el Jüancsót. A kedves asszonyok elhalmoztak ajándékokkal, narancssal, süteménnyel és mással és elkísértek a hajóra. Voltak, kik legjobban velünk szerettek volna jönni.

A hajó elég kényelmes, nagy kabinunk van. Magunk gondoskodunk ellátásunkról. Ételeinket a nagy „hópen“-en főzzük, mely egyszersmind kályhával is szolgál. Az Úr enyehe időt adott és kegyelmesen átvitt a számtalan sellón az alacsony vízállás dacára. A hajósnép nagy erőfeszítéssel egyrészt a parton kötélén húzza hajónkat, másrészt bambusz nádakkal taszítja tovább.

A vidék igen gyönyörű. Erdős hegyek, magas sziklák közt itt-ott egyes lakóházak vagy egy-egy bálványtemplom vagy bálvány, amelyről a „barát“ hosszú boton zacskót nyújt az arra menő hajókra, melybe a hajósok tömjént, papírt és rizst dobnak áldozatul. Szegény emberek! Oh imádkozzatok, hogy e nép felszabaduljon az ördög hatalmából és ismerje meg a drága Megváltót, ki úgy

szeretett minket és saját vérével mott meg bűneinktől!

Jüancsóban az utóbbi időben egy kis megmozdulás volt. Néhány férfi jelentkezett a férfiállomásra a kereszteleésre; a nők közt is volt egy kis ébredés. Li-tai-tai (járási főnök) felhagyott az ópiumszívással és elhatározta, hogy az Urat követni fogja. Naponkint imádkozik. Példája mást is buzdított az ópium elhagyására. Kérjétek az Urat, hogy új szívet adjon neki is és még használja mások áldására! Li-né, a fiatalabb, decemberben elégette szülei emléktábláját, melyet a kínaiak imádni szoktak és a jelenlevők előtt bizonyosságot tett arról, hogy csak az élő Istent kell imádni. Sokat változott. Azt mondja, ő tudja, hogy Jézus megbocsátotta bűneit. Már nagy segítségünkre van a munkában. A taoista apácában is működik az Úr. Már kis korától kezdve apáca. Huszonnégy éves korában véget akart vetni életének. Midőn édesanyja meghalt, egy szikláról a folyóba vetette magát, de egy fehérszakállú öregember — a nép azt

mondja: szellem, — életét megmentette. Bárhogy is volt, mindenesetre az Isten kegyelmes gondviselése, hogy életben tartotta és az ő Fia evangéliumával érintkezésbe hozta. Imádkozzatok érte is, hogy az Úr erősítse hitét és még országa terjesztésére használja!

Egyesüljétek, kedves testvéreim, könyörögvén az Úrnak, hogy oszlassa el Jüancsóban a sötétséget, építse országát és adja, hogy férfiak és nők dicsérjék Őt, mint Megváltójukat. Adná az Úr, hogy jövőre nagyobb legyen a világosság és hogy sokan tudják az Úrban lévő örömet!

Kérem az Urat, hogy szeretett Magyarországunkban növekedjék az Úrban hívők száma és hogy az Úr gyermekei szenteltesse meg elmében, lélekben és testben és tanulják megtartani a Krisztusban való egységet, mert ott parancsolja az Úr, hogy legyen áldás és élet mindörökké. Zsolt 133, 3.

Öszinte szeretettel üdvözöl testvéretek:

Kunst Irén.

A külmisszió és a belmisszió kölcsönhatása.

Úgy emlékszem, hogy lapunk hasábjain már volt — legalább is melleleg — szó arról, hogy a külmissziói munka tanulmányozása sok haszonnal jár az itthoni egyházi munkára. Tehát, hogy a külmisszióra hozott áldozatok kamatoznak a misszionáló egyház javára is. A külmisszió gyümölcsei nemcsak a külső munkamezőn, hanem magának az egyháznak a kertjében is teremnek.

Érdemes ezzel az összefüggéssel és kölcsönhatással behatóbban foglalkozni és a kutatás eredményét tudatosítani már csak azért is, mert hiszen sokan vannak, akik érzik és tudják, hogy egyházi életünknek megelevenítésre, egyházunk munkájának felfokozásra és behatóbbá tételre van szüksége. Vegyünk tehát közelebből szemügyre néhány ilyen ügyet.

Mindenekelőtt mutassunk rá arra, hogy a külmisszió kénytelen számolni azokkal a változásokkal, amelyek a nem keresztyén népek életberendezésében, gondolat- és érzésvilágában, célkitűzéseiben és törekvéseiben végbemennek. A misszionáriusnak lehetetlen észre nem venni, hogy ma már nem az a helyzet, ami jó néhány évtizeddel ezelőtt még általános volt, t. i. hogy úgyszólván a misszionárius volt az egyetlen ember, aki az ú. n. európai vagy amerikai civilizációt és lelkiiséget képviselte az idegen népek között. A misszionárius lépten-nyomon tapasztalja, hogy őrajta és a missziói munkán kívül a politika, a gazdasági és kereskedelmi élet, a mozi, a rádió és a sajtó révén a civilizációnak olyan zuhataga árad a nemkeresztyén népek életébe, amely mellett a keresz-

tyén misszió inkább csak kicsiny patak-
nak számít. Ennek az előállott új hely-
zetnek adottságaival a misszió kényte-
len számolni, mert hamarosan megérzi
máskülönben, hogy a fellegekben, áb-
rándvilágban él és leszorul az élet me-
zejéről, egyszerűen nem jut szerephez,
nem ér el semmiféle eredményt, mert
senki se törődik vele, mindenhol süket
fülekre talál. A külmiszió és a misszio-
nárius tehát kényszerítve vannak rá,
hogy állandóan vizsgálják, lemérik és
értékeljék annak a népnek minden élet-
nyilvánulását és minden — formai és
lényegi — változását, amelynek körében
munkáját végzi. Ezekhez a változások-
hoz kell alkalmazkodnia, aszerint kell
módszerét, eszközeit, célkitűzéseit meg-
változtatnia és igénybevennie.

Idehaza mindez nem olyan szembe-
szökő és kihatásaiban nem olyan gyors-
an jelentkező, mint a külmiszióban;
azonban ki merné tagadni, hogy ezek a
változások itthon is éppen olyan bénító
hatással lesznek — előbb vagy utóbb —
mint odakint? S ha ez így van, akkor
nem kell-e egyházi munkánkban mind-
ezt fontolóra venni tervezéseinkben és
munkamódszereinkben?

A másik dolog, amire rámutatunk az,
hogy idehaza az egyházi munka főleg
két területen van megszervezve. Az egyik
a templomi, igehirdetési munka, a má-
sik az oktatói, az iskolai munka. Itt is
az utóbbi ma már nem olyan mértékben,
mint néhány évtizede. Újabban lendüle-
tet vett és az egyházi munkaszervezetbe
beilleszkedett a diakonisszámunka. Úgy-
szólván teljesen megszervezetlen azon-
ban az egyház karitatív munkája, szere-
tetmunkája. Történtek kísérletek arra,
hogy az egyház például az Országos
Luther Szövetség útján az életnek egyéb
területeit is beállítsa a munkaprogramm-
jába, de bármilyen elismerésre méltó az
a teljesítmény, amelyre a dr. Bencs Zol-
tán energikus és céltudatos vezetése alatt
álló Luther Szövetség rámutathat, mégis
azt kell mondanunk, hogy a hozzáfűző-

dő remények csak kis részben váltak
valóra eddig és pedig azért, mert mun-
kája nem részesül abban a felkarolás-
ban, amelyet megérdemel, s amelyre az
egyház jólfelfogott érdekéből minden-
hol számíthatna. A külmiszióban az
ilyen magatartásnak a visszahatása azon-
nal érezhető. Itthon azért nem, mert az
egyháznak van bizonyos tehetetlenségi
momentuma, amely mozgásban tartja
még akkor is, amikor a mozgató erő
már elpárolgott. A misszionárius kény-
telen az emberek minden ügyével-bajá-
val törődni. Ha nem teszi, akkor az em-
berek úgy érzik, nem kapták meg a
keresztyénségtől mindazt, amit tőle vár-
tak, t. i. az életnek teljességét. A kü-
lmiszió tehát ezen a téren, a szeretet-
munka, vagy divatosabb szóval: a szo-
ciális munka terén is feltétlenül érezeti
hatását, ha az egyház a külmiszió mun-
káját istápolja és behatóan végzi. Mert
ezzel a figyelme ráterelődik olyan fel-
adatokra és munkákra, amelyeket egyéb-
ként nem érzett volna lénygbevágónak
és életfontosságúnak.

Egy harmadik, igen fontos és jelen-
tős feladatra mutat rá a misszionárius-
nak és a külmisziónak a misszionált
néphez s a keletkező gyülekezetekhez
való viszonya az egyház beléletében, kor-
mányzásában és munkájában. A külmis-
zió hamar ráeszmélt arra, hogy az ú. n.
bennszülött keresztyéneket nem lehet és
nem szabad kizárni a külmiszió szerve-
zetéből és munkájából olyan értelemben,
hogy a bennszülött keresztyének csak
tárgyai legyenek a misszióknak. Nem is
nagyon régen még megtörtént, hogy a
misszionáriusok egyik afrikai értekezle-
tébe, amely az iskolaügyet tárgyalta,
nem engedték be az egyik iskola dele-
gátusát azért, mert az illető nem misz-
zionárius, hanem afrikai keresztyén volt.
Valamikor a nagy missziói nemzetközi
konferenciák tisztára a misszionáriusok
belügye volt. Az utolsó ilyen konferen-
cián már a „bennszülött“ keresztyének
voltak többségben. Vagyis: a külmiszió

vezetésében is egyre nagyobb szerep és hatáskör jut a bennszülött keresztyéneknek. Vizsgáljuk meg ebből a szempontból az itthoni helyzetet és alakulást. A „hivatalosoknak“ a „laikusokhoz“ való viszonyát az egyház vezetésében, munkájában. Mintha éppen az ellenkezője történe annak, ami odaükön végbe megy. Nem kutatjuk most ennek a fejlődésnek az okait. De aki egyházi gyűléseinken évtizedek óta résztvesz, annak észre kellett vennie, hogy a munka és a vezetés mindjobban áttolódik az ú. n. lelkészi elemre elannyira, hogy a felelősség hordozói is mindinkább a lelkészek lesznek az egyház életében. A gyűlekezetek lassanként semmiért sem felelősek s ha valahol valami hiba van, vagy az egyházi élet lanyhul, akkor hovatovább eszébe sem jut senkinek feltenni a kérdést, mennyiben oka ennek az a gyűlekezet is, amelyben az a lelkész működik, de amely a lelkészt nemcsak, hogy nem támogatja a munkájában, hanem annak egyenesen kerékkötője. Itthon ez egy darabig még talán elviselhető, de a vég kikerülhetetlen, ha továbbra is így fejlődik a helyzet. Előjelei már mutatkoznak a lelkészhiányban, aminek egyik oka éppen az is, hogy vannak gyűlekezetek, amelyek élvezetet találnak a lelkész munkájának elgáncsolásában és virtust látnak abban, ha a pap a néppel semmire sem megy. Itt tehát fordított a processzus: a külmisszióban a gyűlekezetek fokozódó mértékben veszik ki részüket a keresztyénység munkájából, idehaza pedig fokozódó mértékben vonják ki magukat alóla. Lehet belőle okulni és szükséges, hogy a konzekvenciákat levonjuk egyházi beléletünk meg-elevenítése szempontjából.

Negyedik vonatkozás: A misszionárius nem kerülheti meg azt a kérdést, hogy mit tud ő voltaképpen a keresztyénység beplántálása által annak a népnek adni, amelynek körében dolgozik. Válaszolnia kell a saját lelkiismeretének fóruma előtt arra a kérdésre, hogy van-e

a munkájának életbevágó jelentősége és úgy végzi-e a munkáját, hogy ez a jelentősége kidomborodjék és érvényesüljön. Teremt-e abban a népben új értékeket? A külmisszióban az eredménynek szemmel láthatónak kell lenni előbb vagy vagy utóbb. Ebben a tekintetben ne tévesszen meg bennünket az, hogy voltak misszionáriusok, akik évtizedekig fáradoztak ilyen látható eredmény nélkül. Ezek kivételek. A szabály az, hogy a gyümölcsnek mutatkoznia kell. A külmisszióban nem lehet eszmény, az, hogy a külső sikerről lemondunk s a munkát csupán a munka kedvéért végezzük. Vajon ugyanilyen várakozással viseltetünk-e az itthoni munka irányában is? Vessük ezt a kérdést egybe az előbbivel! Ha egy lelkész hiába küzdök, mit tesz az egyház, hogy a helyzetet változtasson? Ha egy gyűlekezet évtizedek óta tesped és mint tetszhalott tengődik, mit tesz az egyház? A külmisszióban hamarosan történik intézkedés. Vagy máshová teszük a misszionáriust, vagy küldenek melléje segítő munkatársakat. Ez a külmisszióban egészen magától értetődő valami. Nem is lehet másként. Mert a külmisszió tudja, hogy a talentumokat nem szabad hevertetni, az erőket nem szabad tétlenségre kárhozthatni s ahol vet, ott aratni is akar. Ennek itthon is így kellene lenni. Nem volna szabad elnézni, hogy egyes parochus lelkészek buzgóságára van bízva és hagyva, hogy vigyene evangelizáció formájában segítséget oda, ahol arra szükség van, az eseteknek egy részében oda is, ahol arra olyan égető szükség nincs, hanem kellene lenni egy egyházilag megszervezett munkáscsapatnak, amelynek a feladata az lenne, hogy életet vigyen az elvándyult gyűlekezetekbe. Ilyen emberünk, ilyen egyházi munkásunk tudtommal most egyetlen egy sincs, mert az intézeti és az egyesületi lelkészek más kategóriába tartoznak. Jelenleg csak egy megoldást ismerünk: a lelkész a felelős, ha nem felel meg, nyugdíjba kell küldeni! A kér-

dés csak az, hogy ezzel a baj tényleg orvosolva lett-e. Jó lenne egyszer utána járni annak is, hogy ahonnan a lelkészt nyugdíjba küldték, mennyiben javult a helyzet s nem inkább azt kell-e megállapítani, hogy az eltávolított lelkészt is a gyülekezet bénította meg s meg fogja bénítani azt is, aki a helyébe került.

Ötödik pont. A külmisszióban igen erős a missziók egyesítését célzó mozgalom. Különböző missziói egyesületek, sőt különböző missziói egyházak egyesülnek, vagy közös munkaszervet alakítanak. Annýira érzik a mostani helyzet nehézségeit s annyira tudatában vannak azoknak a hatalmasságoknak, amelyek korunkban a keresztyénség ellen nyíltan vagy órvúl harcba mentek. Távol áll tőlem az, hogy annél a pontnál idehaza az egyházak egyesítésére gondoljak. Ellenben az idők jeleit meg kellene értenünk legalább annyiban, hogy szorosabbá fűzzük a kapcsolatokat a gyülekezetek, az esperességek és az egyházkerületek között. Milyen hullámszába hozta nálunk a kedélyeket a pannonhalmi főapát egy karácsonyi cikke, amíg kitűnt, hogy az egész vállalkozás kudarcra van kárhóztatva. Mi az oka, hogy egy bennünket sokkal közvetlenebbül érdeklő és megvalósítható „egység”-ről, a gyülekezeteknek, az egyházmegyéknek, a kerületeknek egymáshoz közledéséről és összefogásáról olyan kevés szó esik? Nem kellene-e ezen az állapoton változtatni? Nem kellene-e alkalmakat keresni és szerezni, amelyen az evangélikus emberek és testületek közelebbi érintkezésbe juthatnának egymással és megismerhetnék egymást?

És ehhez kapcsolódóan még egy hatodik: A külmisszióknak vannak hősei. Köztük élő hősei is. Ezeknek a nevét és arcképét a munkájukkal együtt részletesen ismertetik a külmissziói lapokban és könyvekben. Mi történik ebben a vonatkozásban idehaza? Az egyházi munkának nincsenek hősei? Idebenn nem

dolgoznak az egyházi munkások? De-hogynem! De ki ismeri a nevüket, a munkájukat, az arcképüket? Egyházunk tagjai elé viszi még az egyházi sajtó is a filmeket, a színdarabokat, az írókat, ellenben hányszor találkoztunk azoknak az egyházi munkásoknak nevével és ismertetésével, akik a keresztyénség munkaterületein fáradoznak? A képes külmissziói folyóiratok leközlük a misszióba menő fiatal misszionáriusok arcképét, rövid életrajzát. Én még nem láttam soha a felavatott lelkészjelöltek arcképét egyetlen lapunkban sem. Ne gondoljuk, hogy ez csekélység. Jellemző, de nem csekélység. Jellemző arra, hogy egyházi lapjaink nem is tétélezik fel olvasóikról, hogy azok érdeklődnek az egyház munkásai iránt. Ezen a téren is tanulhatnánk a külmissziótól. Egy-egy szórványmissziói segédlelkész élete is majdnem olyan fáradságos, mint a misszionáriusoké. A különbség talán az, hogy a misszionáriusokkal jobban törődnek, mint a missziói segédlelkészekkel. Egyházunk érdekében állna, hogy érdeemes egyházi embereinknek, felügyelőinknek, lelkészeinknek, tanítóinknak jusson egy kis hely ne csak haláluk után a kalendáriumban, vagy száz év múlva az egyháztörténetben, hanem még életükben a lapjainkban. A lapjainknak is érdekében állna. Látni és hallani szeretnénk lapjainkban a tiszteletre méltó filmekben és színdarabokon kívül az egyházi élet munkásairól is. Miért nem látunk és miért nem hallunk róluk?

A magyarországi **Mária-kongregációk missziói diákfrontjának** három esztendei működése után 20.000 tagja van s a mult évben 37.000 pengőt gyűjtött missziói célokra.

Újgvineában a Neuendettelsaui Misszió emberei a feltétlenül szükséges korlátozásoktól eltékvte teljes erővel dolgoznak. A benszülöttek a partvidékről a sziget belsejében levő missziói állomásokra költöztek.

H I R E K

A dunáninneni egyházkerület vitéz Purgly Lajost választotta meg felügyelőjévé. Isten áldását kérjük munkájára.

Dr. Mester Miklós a vallás- és közoktatásügyi minisztérium államtitkára Esztergomban az iskolán kívüli népművelés vezetői részére rendezett tanfolyam megnyitásán hosszabb beszédet mondott a magyar kultúrpolitika kérdéséről. Esemény nélkül élni nem lehet sem egyéneknek, sem nemzeteknek — mondotta az államtitkár. A mai kor eszményének a szocializmust tartjuk. Mi magyarok azonban a szocializmusnak csak azt a formáját fogadhatjuk el, amely a keresztyén magyar nemzeti hagyományokkal összeegyeztethető s ez a keresztyén magyar szocializmus. A magyar nemzeti egységet ennek a szellemében kell megteremtünk. Tartós nemzetközi rend sem a nacionalizmuson, sem a szocializmuson nem épülhet fel, ha azokból hiányzik a keresztyén vonás, a krisztusi tartalom.

Danhauser László, egyesületünk titkára, mint tart. tábori lelkész, katonai szolgálatra kapott behívást.

Mátis István felsőszei lelkész, a felsőszei fiókegyesület elnökét a pozsonyi egyházmegye június 29-én Felsőszeiben tartott közgyűlése iktatta be esperesi tisztségbe. Isten áldását és kegyelmét kérjük esperesi munkájára!

Címváltozás. Danhauser László budahegyvidéki lelkész, egyesületünk titkárának új akárcíme: Budapest, XII., Pilsudszi-út 32. I. emelet 6.

A modern gazdasági élet rombolása a missziói munkaterületeken is éreztette hatását, amiről a misszionáriusok tettek jelentéseket. Afrikában például egész

falvak haltak ki az alkoholkereskedelem miatt. Schweitzer Albert írja („Zwischen Wasser und Urwald“ című könyvében) „A parton elhagyott és összedőlt kunyhók. Egy velem levő kereskedő mondta: Mikor húsz éve idekerültem, ezek mind virágzó falvak voltak. Arra a kérdésemre, hogy miért pusztultak el, vállát vonogatva halkan súgja: A pálinka.“ — A modern kereskedelem a primitív népek körében főcélul fogyasztó piac teremtését tűzte ki s ebből a célból a reklám minden eszközzel válogatás nélkül támasztott az emberekben szükségleteket, csak azért, hogy termékeit elhelyezhesse. Elárasztotta az Európán kívüli területeket mindenféle silány termékkel s ezáltal beláthatatlan lelki rombolást végzett. A keresztyén misszió egyik feladata az is, hogy a keresztyén erkölcs ápolásával jótégye azt a kárt, amit az európai megromlott civilizáció a kereskedelem révén a nemkeresztyén népek ellen vétkezett.

Nyugatafrikában az Aranyparton a Bázeli Misszió agogói állomásán visszakapta mindazokat az épületeket, amelyeket 1942. júliusában ki kellett üríteni, tehát az egész kórházat, az üdülőotthonokat és a leányiskolát. Kamerunban a munka terhé a misszionáriusoktól a benszülőttek vették át, a misszionáriusok tevékenysége inkább csak az irányításra, az iskolára és a benszülőtt erők kiképzésére szorítkozik. Kamerunban egyébként a pogányság újabban felemelte a fejét; egy ilyen pogány társulat a keresztyén gyülekezet istentiszteleti szokásait utánozza, úrvacsorát is ünnepelnek, amikor húst osztanak ki a résztvevőknek.

Kimutatás

A Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1944. évi május hó 23-tól június hó 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1944-re: Ligeti Ede Gyöngyös 4, Ligeti Edéné 2, Palotay Gyula Harta 4, Hartai Egyházközség 4, Prot. ifj. gyülekezet Jutas 8 (2), Kassáról Szent Istvány Marga 4 (2), Szent Istvány Ilona 4 (2), Drenyovszky János Kispeszt 4, Simor Erzsébet Sıklós 4 (2), Nyiregyházi missz. fiókegyelet 60, Marcsek Anikó Budapest 4 (2), Ózdról: Marcsek János 4 (2), Marcsek Jánosné 4 (2), Ózdi egyházközség és a Luther Szövetség 8 4), özv. Czinkóczky Pálné Orosháza 3

(2), özv. Kertész Lajosné 4 (2) P. — Összesen 121 P.

Offertórium: Lébényi egyházközség 25.84, Budapest Üllői-uti külmisziói óra 28.76 P. Összesen: 54.60 P.

Perselygyűjtés: Péteri Sarolta Léva 4.20, Budapestről: özv. Csapos Rezsóné 11.96, Szelényi Károly 2.45, Danhauser László útján 466 sz. persely 4.83, Frenyó Irma 10.38, Budavári lelkézi hiv. 44.85, Budavári lelkézi hivatal útján 821 sz. p. 14.36, Danhauser László 20.25, Veszel-

kó Erzsébet 48.57, Luchési Róbertné 37.20, 510 sz. p. 28.17, 306 sz. p. 8.51, Angyalföldi bibliaórák 62.26, Ózdi lelk. hiv. 322 sz. p. 3, 324 sz. p. 3, Erdőkürti bibliakör 32.64 P. Összesen: 336.63 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Bakony-szombathely 31.72, Czelder Valéria útján Rimaszombat 18 P. Összesen: 49.72 P.

Bélyegért: Komlósi Margit útján Pilisvörösvári vas. iskola 15.30, Szakács László útján Soltvadkert 100, Bp. Angyalföldi vas. isk. 4.66, Ózd 13 P. Összesen: 132.96 P.

Kunos Jenő missziójára: Havrillay Béláné Mátraháza 6, Szent István Margá és Ilona Kassa 8, dr. Hegedüs Istváné 6, Simon Erzsébet Siklós 30, Nyiregyházáról: Bethánia fiókegylet 50, Missziói fiókegylet 209.11, Meszleni konfirmandusok 28, Rau Ádámné Mezőberény 2, több ev. testvér Mezőberényből 10, Hüttl Armin tanítványai 52, Marcsek Jánosné Ózd 5, Budapestről Pulay István 20, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Szegedi egyházközség havi megajánlása 72 Homola Teréz Kassa 5, Zalán Frigyes

Aszód 5, Sághy Jenő Balatonszárszó 3, Nyiregyházi C. E. Szöv. Soltész Gyuláné útján 100, Borostyánkői Imre Budapest 20, özv. Mályusz Tiborné Kispeszt 5, Stark József Ózd 11, dr. Urbán Ernőné Püspöktamási 10, özv. Kertész Lajosné Várpalota 4, Darnai Ferenc Pitvaros 5, „Atom” Mezőnagy Mihály 8 P. Összesen: 677.11 P.

Rokonnépek missziójára: Bethesda Kassa 10, Sághy Jenő Balatonszárszó 3 P. Összesen: 13 P.

Mohamedán misszióra: „Bethesda” Kassa 13 P.

Cél megjelölése nélkül: Kiss Linus Celldömök 2, P. Kneffel Józsefné Sopron 200 P. Összesen: 203 P.

Összes bevétel: 1601.02 P.

Üjonnan belépett tagok: Simor Erzsébet Siklós, Marcsek Anikó Budapest.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk! Budapest, 1944 június 20.

Rimár Jenő lelkész, pénztáros
VI., Fóthi-út 22. sz.

Csekkszámla: 16.188.

Nyári vasuti menetrend.

HONNAN?	G y ö r		HOVÁ?
	erk.	ind.	
Budapest kel.	0.40	1.10	Hegyeshalom
Szentgotthárd	4.42	1.20	Szentgotthárd
Hegyeshalom	4.55	3.56	Budapest kel.
Pápa	5.29	5.20	Sopron
Veszprémvarsány	5.45	5.22	Budapest kel.
Veszprémvarsány	7.00	5.30	Hegyeshalom
Hegyeshalom	7.24	6.16	Szombathely
Celldömök	7.30	6.30	Veszprémvarsány
Bicske	7.34	7.50	Hegyeshalom
Sopron	7.40	9.51	Bécs
Hegyeshalom	9.13	10.08	Sopron
Budapest kel.	9.46	10.21	Hegyeshalom
Budapest kel.	10.03	12.51	Budapest kel.
Balatonfüred	11.10	14.00	Hegyeshalom
Sopron	12.40	14.03	Sopron
Bécs	12.46	14.10	Alsóörs
Hegyeshalom	13.34	14.25	Pápa
Veszprémvarsány	13.38	16.10	Budapest kel.
Budapest kel.	13.44	16.34	Bécs
Sopron	15.53	18.15	Celldömök
Budapest kel.	16.28	18.23	Hegyeshalom
Hegyeshalom	17.13	18.24	Sopron
Szombathely	17.18	18.25	Budapest kel.
Veszprémvarsány	17.42	18.40	Veszprémvarsány
Hegyeshalom	18.08	19.59	Budapest kel.
Sopron	19.30	21.08	Sopron
Hegyeshalom	19.46	21.15	Hegyeshalom
Bécs	19.54	22.20	Veszprémvarsány
Budapest kel.	20.33		
Hegyeshalom	21.48		
Sopron	22.40		

A vastag betűvel szedett vonatok gyorsvonatok.